

Minister Klimatu i Środowiska

Anna Moskwa

DIŚ-IV.076.11.2022.JM
2350113.8843026.7256920
Warszawa, 12-12-2022

Ms. Fiona Marshall
Secretary to the Aarhus Convention Compliance Committee
UN Economic Commission for Europe
Environment Division
Room 429-2 Palais des Nations
CH-1211 Geneva 10
Switzerland

Szanowna Pani Marshall,

zgodnie ze stanowiskiem przedstawionym w trakcie wysłuchania przed Komitetem do spraw Przestrzegania Konwencji z Aarhus (dalej „Komitet”) w sprawie ACCC/C/2017/146 i późniejszą korespondencją mailową, Minister Klimatu i Środowiska pragnie odnieść się do wypowiedzi Komunikującego, jakie zostały przedstawione w trakcie wysłuchania w dniu 17 czerwca 2022 r. oraz udzielić dalszych wyjaśnień w przedmiotowej sprawie.

Dopuszczalność zarzutów przedłożonych poza komunikatem

Należy zauważyć, że Komunikujący w swoim wystąpieniu przed Komitetem ds. Przestrzegania Konwencji z Aarhus dokonał istotnego rozszerzenia zakresu zarzutów podniesionych w ramach komunikatu z dnia 7 czerwca 2017 r.

W swoim komunikacie Komunikujący zarzucił państwu polskiemu, że nie zapewnia ono możliwości zaskarżenia pozwolenia wodnoprawnego wydanego na podstawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (pkt 14, 18 i 21 komunikatu z dnia 7 czerwca 2017 r.). Jednakże jak wykazały to władze polskie na skutek zmian dokonanych na mocy ustawy z dnia 30 marca 2021 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 784) organizacje pozarządowe uzyskały dostęp do wymiaru sprawiedliwości w zakresie między innymi pozwoleń wodnoprawnych.

Tymczasem w swoim wystąpieniu w dniu 17 czerwca 2022 r. Komunikujący podniósł kolejne, luźno związane z wcześniejszą argumentacją zarzuty, że uzyskane przez organizacje pozarządowe uprawnienia są, jego zdaniem, niewystarczające. W trakcie swojego wystąpienia wskazał również szereg szczegółowych kwestii z zakresu postępowań administracyjnych w tego rodzaju sprawach, do których władze polskie, nie poinformowane wcześniej o szczegółach tego rodzaju spraw, nie były w stanie odnieść się w sposób należyty.

Zarzuty tego rodzaju stanowią znaczące rozszerzenie komunikatu z dnia 7 czerwca 2017 r., w którym nie wspomniano choćby o zakresie, w jakim pozwolenie wodnoprawne powinno być zaskarżalne. Komunikujący w swoim komunikacie zwracał jedynie uwagę na to, że członkowie społeczeństwa nie mają możliwości zaskarżania pozwoleń wodnoprawnych. Co więcej, Komunikujący w swoim komunikacie wyraźnie wskazał, że chodzi mu o możliwość zaskarżenia pozwoleń wodnoprawnych w zakresie, w jakim naruszają one krajowe prawo ochrony środowiska (akapit 16 komunikatu z dnia 7 czerwca 2017 r.). Tymczasem podczas wysłuchania przed Komitetem ds. Przestrzegana Konwencji z Aarhus, Komunikujący wyraźnie podkreślił, że chodzi mu o możliwość zaskarżenia całości postanowień pozwoleń wodnoprawnych. Tego rodzaju stwierdzenie stanowi nie tylko rozszerzenie materii komunikatu z dnia 7 czerwca 2017 r., ale również zmienia jego charakter. W konsekwencji zatem te rozszerzające zarzuty powinny zostać uznane za niedopuszczalne.

Niemniej jednak, władze polskie z ostrożności, odniosą się do części twierdzeń podnoszonych przez komunikującego.

Dostęp do wymiaru sprawiedliwości w Rzeczypospolitej Polskiej w obecnym stanie prawnym

Podstawowym aktem prawa regulującym udział społeczeństwa oraz dostęp do wymiaru sprawiedliwości w przypadku postępowań wymagających udziału społeczeństwa jest ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2022 r. poz. 1029, z późn. zm.), zwana dalej „ustawą ooś”. Organizacje ekologiczne na mocy art. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 marca 2021 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 784) uzyskały uprawnienia procesowe podmiotów na prawach strony w ramach postępowań administracyjnych w sprawie wydania tzw. zezwoleń na inwestycję (katalog decyzji wymieniony w art. 86f ust. 5 ustawy ooś). Wśród tych zezwoleń znajdują się również pozwolenia wodnoprawne na regulację wód, na wykonanie urządzeń wodnych oraz na wydobywanie z wód kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów, wydawane na podstawie ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2021 r. poz. 2233, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą – Prawo wodne”. Uprawnienie w tym zakresie zastrzeżone jest do pozwoleń poprzedzonych decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach wydaną w postępowaniu z udziałem społeczeństwa, czyli decyzją dotyczącą przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (tzw. I grupa) lub przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (tzw. II grupa), dla których stwierdzono obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Podział na wymienione wyżej grupy wynika z Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2019 r. poz. 1839 z późn. zm.).

W trakcie prowadzenia postępowania administracyjnego, związanego z udzieleniem pozwolenia wodnoprawnego, organ związany jest rozstrzygnięciami zawartymi w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Mając na uwadze, że uprawnienia organizacji ekologicznych w postępowaniach dotyczących inwestycji znacząco oddziaływujących na środowisko znajdują swoje źródło w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko, zwanej dalej „dyrektywą 2011/92/UE” polski ustawodawca implementując tę dyrektywę zagwarantował odpowiednio uprawnienia dla tych organizacji w przepisach krajowych: ustawie ooś i ustawie – Prawo wodne.

Uprawnienia nadane ustawą z dnia 30 marca 2021 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw stanowią kontynuację dotychczasowych uprawnień procesowych dla organizacji ekologicznych, nadanych im w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach poprzedzającej wydanie pozwolenia wodnoprawnego na mocy art. 44 ust. 1 ustawy ooś. Wspomniany przepis stanowi: *Organizacje ekologiczne, które powołując się na swoje cele statutowe, zgłoszą chęć uczestniczenia w określonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa, uczestniczą w nim na prawach strony, jeżeli prowadzą działalność statutową w zakresie ochrony środowiska lub ochrony przyrody, przez minimum 12 miesięcy przed dniem wszczęcia tego postępowania. Przepisu art. 31 § 4 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.*

Oznacza to, że art. 44 ust. 1 ustawy ooś uprawnia organizacje ekologiczne do uczestniczenia w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz inicjowania postępowań odwoławczych i sądowych w celu zapewnienia właściwej kontroli procesu przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko i wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Dodany w ramach tej nowelizacji art. 86g ustawy ooś uprawnia organizacje ekologiczne do kontroli, czy ustalenia zapadłe na etapie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, są prawidłowo przenoszone do zezwoleń inwestycyjnych. Art. 86g tej ustawy ma bowiem zagwarantować, możliwość kontroli i ewentualnej reakcji na naruszenie przez organ wydający zezwolenie na inwestycję, w tym pozwolenie wodnoprawne, obowiązku wynikającego z art. 86 pkt 2 ustawy ooś, zgodnie z którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organy wydające decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1, a więc również pozwolenie wodnoprawne.

Powyższe rozwiązania zostały zaprojektowane w celu właściwej implementacji dyrektywy 2011/92/UE i mają za zadanie zapewnić spójność systemu ocen oddziaływania na środowisko.

Obecnie Minister Klimatu i Środowiska nie posiada informacji na temat wyroków sądów administracyjnych, które zapadły w oparciu o przepisy ustawy ooś w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 30 marca 2021 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw, w których sądy te orzekałyby w sprawach, gdzie przedmiotem skargi byłaby niezgodność pozwoleń wodnoprawnych, czy innych decyzji następczych z decyzjami o środowiskowych uwarunkowaniach, na podstawie których zostały te decyzje następcze (inwestycyjne) wydane. Nie można zatem podać przykładów orzecznictwa stwierdzającego, w jaki sposób polskie sądy administracyjne interpretują przepisy ustawy ooś i jak wobec tego wygląda ich kognicja w zakresie badania zgodności decyzji następczej z poprzedzającą ją decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach.

Twierdzenia Komunikującego, które wskazują na to, że poza kognicją sądów znalazłyby się postanowienia decyzji następczej, które wykraczałyby poza decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, nie znajdują wobec tego potwierdzenia w orzecznictwie sądów polskich i jako takie są bezpodstawne. Jednocześnie Minister Klimatu i Środowiska nie może zgodzić się z żądaniem Komunikującego sformułowanym w trakcie wysłuchania w dniu 17 czerwca br., dotyczącym zakresu dostępu do wymiaru sprawiedliwości

Odnośnie do Załącznika I do wystąpienia Komunikującego podczas wysłuchania

Odnosząc się do tabel stanowiących załącznik I do wystąpienia Komunikującego wygłoszonego w trakcie wysłuchania w sprawie ACCC/C/2017/146, należy zwrócić uwagę na następujące aspekty.

Po pierwsze, schematy wydawania decyzji są przedstawione w tabelach w sposób zbyt uproszczony.

W przypadku gdy pozwolenie wodnoprawne poprzedzane jest decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia z tzw. II grupy (przedsięwzięcia mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko), wówczas organizacje ekologiczne mogą ubiegać się o dopuszczenie do udziału w postępowaniu w sprawie wydania decyzji środowiskowej na podstawie art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000), zwanej dalej „K.p.a.”, a dopiero po wydaniu postanowienia nakładającego obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko aktywuje się uprawnienie tych organizacji, wynikające z art. 44 ust. 1 ustawy o oś, tj. możliwość uczestnictwa w wydaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, bez wniosku o dopuszczenie do tego postępowania. Natomiast na etapie wydawania pozwolenia wodnoprawnego udział organizacji ekologicznych jest możliwy w przypadku gdy pozwolenie to poprzedzone jest decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach wydaną z udziałem społeczeństwa i w zakresie zgodności pozwolenia wodnoprawnego z taką decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach. W przypadku przedsięwzięć z tzw. I grupy (przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko), w zapewniany jest udział społeczeństwa, a uprawnienie wynikające z art. 44 ust. 1 ustawy o oś przysługuje już z chwilą wszczęcia tego postępowania. Powyższe nie wynika z przedstawionego w tabelach schematu.

Twierdzenie Komunikującego, w którym wskazywał on, że udział społeczeństwa, a także dostęp do wymiaru sprawiedliwości na etapie zgód wodnoprawnych (poprzedzonych decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach) jest ograniczony do stron postępowania, z wykluczeniem organizacji pozarządowych nie znajduje pokrycia w przepisach prawa polskiego. Organizacje pozarządowe mają zapewnione takie same uprawnienia, co strony w ramach postępowania dotyczącego zgód wodnoprawnych, co wynika z art. 402 ust. 2 ustawy – Prawo wodne.

Odnosnie do Załącznika II do wystąpienia Komunikującego podczas wysłuchania

Zgodnie z art. 71 ust. 1 ustawy o oś decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia – przy czym uwarunkowania te odnoszą się do przedsięwzięcia jako całości.

Na mocy art. 86 ustawy o oś decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organy wydające decyzje określające warunki korzystania ze środowiska, między innymi pozwolenia wodnoprawne, w zakresie, w jakim ma być uwzględniona przy wydawaniu tych decyzji. Organ wydający pozwolenie wodnoprawne nie może pominąć żadnych obowiązków i uprawnień wynikających z decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach ma dostarczyć wiążących informacji dla organów orzekających na kolejnym etapie realizacji inwestycji, w celu skonkretyzowania wymagań ochrony środowiska. Związanie organu właściwego do wydania pozwolenia wodnoprawnego decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach nie oznacza jednak, że w swoim rozstrzygnięciu organ ma powielić nałożone obowiązki, a jedynie to, że organ ten ma ustalić, czy dokumentacja złożona na potrzeby prowadzonego postępowania uwzględnia warunki i obowiązki określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W myśl art. 396 ust. 1 pkt 8 ustawy – Prawo wodne pozwolenie wodnoprawne nie może naruszać wymagań ochrony środowiska, ochrony przyrody oraz wymagań wynikających z przepisów ustawy i przepisów odrębnych. Co więcej obowiązki, jakie może nałożyć organ w pozwoleniu wodnoprawnym, reguluje przepis art. 403 ust. 6 ustawy – Prawo wodne i obowiązki te mogą być nałożone, jeżeli jest to konieczne dla szczegółowego określenia warunków i zakresu konkretnego korzystania z wód, będącego przedmiotem pozwolenia wodnoprawnego.

Na marginesie należy zauważyć, że podany przez Komunikującego przykład jest dość osobliwy, nie powinien być traktowany jako reguła. Co więcej, przykład ten opiera się na decyzji sprzed kilkunastu lat, co nie odzwierciedla aktualnej praktyki organów administracji publicznej, ani aktualnego stanu prawnego.

W zakresie zgodności prawa polskiego z dyrektywą 2011/92/UE

Na koniec, tytułem dodatkowego argumentu należy zwrócić uwagę na to, że Komisja Europejska na skutek dialogu z władzami polskimi dotyczącego zobowiązań określonych w art. 11 ust. 1 i 3 dyrektywy 2011/92/UE przez Rzeczpospolitą Polską w zakresie dostępu społeczeństwa w tym organizacji ekologicznych do wymiaru sprawiedliwości w sprawach z zakresu przedsięwzięć znacząco oddziałujących na środowisko, potwierdziła prawidłowość implementacji w prawie polskim w tym obszarze, który pokrywa się z odpowiednimi regulacjami Konwencji z Aarhus. Komisja zamknęła postępowanie w tym zakresie 2 grudnia 2021 r.

Wykaz przepisów które nie zostały zacytowane w piśmie:

1. art. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 marca 2021 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 784):

po art. 86d dodaje się art. 86e–86h w brzmieniu:

„Art. 86e. 1. Organ rozpatrujący odwołanie od decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, na wniosek strony, może w uzasadnionych przypadkach wstrzymać natychmiastowe wykonanie tej decyzji.

2. Wstrzymanie albo odmowa wstrzymania natychmiastowego wykonania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje w drodze postanowienia, na które służy zażalenie.

Art. 86f. 1. Do skargi na decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach stosuje się przepis art. 61 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, z tym że przez trudne do odwrócenia skutki, o których mowa w tym przepisie, rozumie się następstwa wynikające z podjęcia realizacji przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, dla którego wydano zaskarżoną decyzję.

2. Sąd rozpatruje wniosek o wstrzymanie wykonania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 30 dni od dnia wpływu wniosku do sądu.

3. W przypadku wydania postanowienia o wstrzymaniu wykonania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wojewódzki sąd administracyjny rozpoznaje skargę na tę decyzję w terminie 3 miesięcy od dnia wydania tego postanowienia.

4. Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje zażalenie na postanowienie w sprawie wstrzymania wykonania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w terminie 2 miesięcy od dnia wpływu zażalenia.

5. W przypadku wstrzymania wykonania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ, który wydał tę decyzję, informuje niezwłocznie o jej wstrzymaniu organ właściwy do wydania decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 2, 4–6, 8–10, 14, 17, 18, 20, 21, 23 lub 26, zwanej dalej „zezwoleciem na inwestycję”.

6. Organ właściwy do wydania zezwolenia na inwestycję zawiesza postępowanie w całości albo w części w terminie 7 dni od dnia powzięcia informacji o wstrzymaniu wykonania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Przepis art. 97 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.

7. Organ, który wydał decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, informuje niezwłocznie organ właściwy do wydania zezwolenia na inwestycję o ustąpieniu przyczyny uzasadniającej zawieszenie postępowania, o którym mowa w ust. 6.

Art. 86g. 1. Organizacji ekologicznej powołującej się na swoje cele statutowe, jeżeli prowadzi ona działalność statutową w zakresie ochrony środowiska lub ochrony przyrody przez minimum 12 miesięcy przed dniem wszczęcia postępowania w sprawie zezwolenia na inwestycję, także w przypadku gdy nie brała ona udziału w postępowaniu prowadzonym przez organ pierwszej instancji, lub stronie postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach służy prawo do wniesienia odwołania od zezwolenia na inwestycję, poprzedzonego decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach wydaną w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa. W postępowaniu odwoławczym organizacja ekologiczna uczestniczy na prawach strony.

2. Odwołanie przysługuje w zakresie, w jakim organ właściwy do wydania zezwolenia na inwestycję jest związany decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach zgodnie z art. 86 pkt 2.

3. Odwołanie zawiera:

1) wskazanie, w jakim zakresie zezwolenie na inwestycję jest niezgodne z decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach lub nie uwzględnia jej postanowień;

2) uzasadnienie;

3) w przypadku odwołania wnoszonego przez stronę postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach – informacje lub dokumenty potwierdzające prawa rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w zasięgu oddziaływania przedsięwzięcia, zawierające co najmniej numer działki ewidencyjnej oraz, o ile został ujawniony, numer jej księgi wieczystej.

4. Odwołanie wnosi się w terminie 14 dni od dnia upływu terminu udostępnienia treści zezwolenia na inwestycję zgodnie z art. 72 ust. 6.

5. Organizacji ekologicznej lub stronie, o których mowa w ust. 1, służy skarga do sądu administracyjnego na zezwolenie na inwestycję, poprzedzone decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach wydaną w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa w zakresie, o którym mowa w ust. 2, także w przypadku gdy organizacja ekologiczna lub strona nie brały udziału w postępowaniu w sprawie wydania zezwolenia na inwestycję.

6. Skarga zawiera:

1) wskazanie, w jakim zakresie zezwolenie na inwestycję jest niezgodne z decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach lub nie uwzględnia jej postanowień;

2) uzasadnienie;

3) w przypadku skargi wnoszonej przez stronę postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach – informacje lub dokumenty potwierdzające prawa rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w zasięgu oddziaływania przedsięwzięcia, zawierające co najmniej numer działki ewidencyjnej oraz, o ile został ujawniony, numer jej księgi wieczystej.

7. Skargę wnosi się w terminie 30 dni od dnia upływu terminu udostępnienia treści zezwolenia na inwestycję zgodnie z art. 72 ust. 6.

8. Sąd może, na wniosek organizacji ekologicznej lub strony, które wniosły skargę, wydać postanowienie o wstrzymaniu wykonania w całości albo w części zaskarżonej decyzji, jeżeli zachodzi niebezpieczeństwo wyrządzenia znacznej szkody lub spowodowania trudnych do odwrócenia

skutków. Przepisy art. 61 § 4–6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi stosuje się odpowiednio.

9. Przepisów niniejszego artykułu nie stosuje się do postępowania w sprawie wydania albo zmiany decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, w ramach którego jest przeprowadzana ponowna ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Art. 86h. 1. W przypadku gdy odwołanie od zezwolenia na inwestycję lub skargę na zezwolenie na inwestycję złoży strona postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, organ rozpatrujący odwołanie albo sąd mogą wystąpić do organu, który wydał decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, w celu ustalenia, czy wnoszącemu odwołanie albo skarżącemu przysługuje przymiot strony postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

2. Organ, który wydał decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, udziela odpowiedzi na wystąpienie, o którym mowa w ust. 1, w terminie 7 dni od dnia jego otrzymania.

3. Wystąpienie, o którym mowa w ust. 1, zawiesza bieg terminu na rozpatrzenie odwołania lub skargi.”.

2. art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000):

Organizacja społeczna może w sprawie dotyczącej innej osoby występować z żądaniem:

- 1) wszczęcia postępowania,
- 2) dopuszczenia jej do udziału w postępowaniu,

jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji i gdy przemawia za tym interes społeczny.

3. art. 402 ust. 2 ustawy – Prawo wodne:

Do postępowania dotyczącego pozwolenia wodnoprawnego, poprzedzonego decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach, stosuje się przepisy art. 86f ust. 6, art. 86g oraz art. 86h ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

4. Art. 71 ust.1 ustawy ooś:

Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia.

5. Art. 86 ustawy ooś:

Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organy:

- 1) wydające decyzje określające warunki korzystania ze środowiska w zakresie, w jakim ma być uwzględniona przy wydawaniu tych decyzji;
- 2) wydające decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1;
- 3) przyjmujące zgłoszenia, o których mowa w art. 72 ust. 1a.

6. art. 396 ust. 1 pkt 8 ustawy – Prawo wodne:

Pozwolenie wodnoprawne nie może naruszać wymagań ochrony zdrowia ludzi, środowiska, ochrony przyrody i dóbr kultury wpisanych do rejestru zabytków oraz wynikających z przepisów ustawy oraz przepisów odrębnych.

7. art. 403 ust. 6 ustawy – Prawo wodne:

Jeżeli jest to konieczne dla szczegółowego określenia warunków i zakresu korzystania z wód, utrzymywania wód lub projektowania, wykonywania, lub utrzymywania urządzeń wodnych, lub uprawnień osób trzecich, w pozwoleniu wodnoprawnym można dodatkowo ustalić obowiązek:

1) prowadzenia pomiarów jakości wód podziemnych oraz śródlądowych wód płynących poniżej i powyżej miejsca zrzutu ścieków z określeniem częstotliwości i metod tych pomiarów;

2) wykonania robót lub uczestniczenia w kosztach projektowania, wykonywania lub utrzymania urządzeń wodnych stosownie do odnoszonych lub prognozowanych korzyści;

3) wykonania robót lub uczestniczenia w kosztach utrzymania wód stosownie do wzrostu tych kosztów w związku z wykonywaniem tego pozwolenia;

4) odtworzenia retencji przez budowę służących do tego celu urządzeń wodnych lub realizację innych przedsięwzięć, jeżeli w związku z wykonywaniem pozwolenia wodnoprawnego nastąpi zmniejszenie naturalnej lub sztucznej retencji wód śródlądowych;

5) podjęcia działań służących poprawie stanu zasobów ryb lub uczestniczenia w kosztach zarybiania wód powierzchniowych, jeżeli w związku z wykonywaniem pozwolenia wodnoprawnego nastąpi zmniejszenie populacji ryb lub utrudnienie ich migracji;

6) termin rozpoczęcia korzystania z wód, wykonywania urządzeń wodnych lub innych działań wymagających wydania pozwolenia wodnoprawnego.

Z wyrazami szacunku

Anna Moskwa
Minister Klimatu i Środowiska
Ministerstwo Klimatu i Środowiska
/ – podpisany cyfrowo/